

Jak wstąpić do Opus Dei?

Poniżej dokładna odpowiedź na jedno z częściej zadawanych przez naszych czytelników pytań.

30-11-2010

1. Bóg zapragnął Opus Dei, żeby ożywić w świecie świadomość powszechnego powołania do świętości poprzez zapewnienie — wszystkim wiernym, którzy tego zapragną — chrześcijańskiej formacji i pomocy duchowej w realizacji tego ideału, tak bardzo logicznego, jeśli

chodzi o katolików. Aby spełnić się ten cel, Kościół utworzył Prałaturę Świętego Krzyża i Opus Dei, składającą się z kapłanów i świeckich, którzy organicznie współpracują, każdy na swój własny sposób, przy realizacji tego celu, pod duszpasterskim kierunkiem Prałata.

Prałatura ta, jak każda inna kościelna jednostka, tworzy szczególne obcowanie Świętych, w którym w jakiś sposób uczestniczą wszyscy wierni, mający ochotę pracować z Prałaturą. Ci, którzy nie będąc członkami Opus Dei, uczestniczą w działaniach formacyjnych Prałatury, istotnie korzystają z duchowych dóbr Opus Dei i mogą się przyczyniać do wzrostu tych dóbr swoimi dobrymi uczynkami, jak również pomagać w posłannictwie Opus Dei swoim apostołstwem pośród świata. W miarę, jak przyjmują środki formacyjne Prałatury, przystosowują się do ustroju Prałatury

ustanowionego przez Prałata, ale nie mają żadnego prawnego obowiązku uciekania się do pomocy, jaką ofiaruje im Dzieło, ani do kontynuowania współpracy w jego działalności.

Członkowie Opus Dei „w pełni” uczestniczą w tym szczególnym obcowaniu Świętych i poświęcają się posłannictwu Prałatury (nie tylko konkretnymi czynami, ale całym życiem — każdy w zgodzie ze swoimi okolicznościami). Ze względu na fakt bycia wiernymi Prałatury nabywają prawo otrzymywania duchowej pomocy (zbiorowe i indywidualne środki formacyjne, niektóre sakramenty, zwłaszcza pokuta i Eucharystia, Słowo Boże dostosowane do okoliczności) i znajdują się pod jurysdykcją Prałata we wszystkim, co odnosi się do posłannictwa Prałatury.

2. Bycie częścią tej Prałatury jest konkretnym sposobem bycia zwykłymi chrześcijanami pośród świata i dlatego nie polega na zobowiązaniu do realizowania tylko określonych świadczeń, ale zakłada wysiłek całego życia. Chodzi o to, jak twierdził Święty Josemaría Escrivá, aby czynić Opus Dei, będąc samemu Opus Dei. Logicznie rzecz biorąc, nikt nie ma obowiązku przynależności do Opus Dei, a ci, którzy do niego wstępują, robią to dlatego, że są przekonani, że otrzymali Boże powołanie. W związku z tym wstąpienie do Prałatury powinno odbywać się dobrowolnie, z osobistą wolnością i odpowiedzialnością.

Istotnie lud Prałatury Opus Dei składa się z owych wiernych, którzy wyrażają wolną wolę bycia jego członkami, za zgodą kompetentnej władzy. Jako że wstąpienie do Opus Dei wiąże się z wysiłkiem o charakterze powołaniowym, nie

może zależeć wyłącznie od woli zainteresowanego, lecz Kościół powinien starać się rozpoznać, czy wierny ma warunki pozwalające myśleć, że otrzymał powołanie. W tym celu Statuty Prałatury ustanawiają niektóre ogólne wymogi do przystąpienia i przewidują ich stosowanie przez wikariusza regionalnego.

3. Wstąpienie do Opus Dei odbywa się poprzez oświadczenie woli ze strony zainteresowanego i deklarację złożoną przez tego, kto reprezentuje władzę Prałatury przy tej czynności, w obecności dwóch świadków.

Wierny, który wstępuje do Dzieła, oświadcza, że stara się pozostawać pod jurysdykcją Prałata, żeby poświęcać się celowi Prałatury i wypełniać wszystkie obowiązki, jakie niesie ze sobą przynależność do Opus Dei w charakterze numerariusza, przyłączonego lub supernumerariusza. Przedstawiciel

Prałatury oświadcza natomiast, że Prałatura będzie zapewniać zainteresowanemu nieustanną formację doktrynalno-religijną, ascetyczną i apostolską oraz opiekę duszpasterską ze strony duchowieństwa Prałatury i że będzie wypełniać pozostałe obowiązki przypisywane w odniesieniu do jej wiernych. Poza tym, w przypadku numerariuszy i przyłączonych, którzy mają większą gotowość poświęcania się zadaniom apostolskim Opus Dei, następnie przewidziana jest prosta, kilkuminutowa ceremonia, podczas której wzywa się Bożej pomocy, aby wiernie wypełniać zaciągnięte zobowiązanie.

Wraz z przystąpieniem do Opus Dei wierny zaczyna należeć do Opus Dei. Wiąż komunii, jaką zaciągnął z Prałaturą, nie wpływa na jego relację prawną z diecezją, do której należał i do której nadal należy, ponieważ

wstąpienie do Opus Dei nie zmienia jego pozycji zwykłego wiernego w Kościele i taki wierny nie różni się od pozostałych katolików.

4. Dla wstąpienia do Prałatury wymaga się, aby być wiernym świeckim katolikiem zdolnym do używania rozumu, który ukończył osiemnaście lat — to znaczy osiągnął kanoniczną pełnoletność — i chcieć podjąć obowiązki, jakie niesie ze sobą przynależność do Opus Dei w charakterze numerariusza, przyłączonego lub supernumerariusza (te rozróżnienia między wiernymi dotyczą szczególnie ich odmiennej stałej gotowości do poświęcenia się zajęciom formacyjnym Prałatury, wynikającej z odmiennych trwałych okoliczności każdego z nich, co nie oznacza gradacji przynależności do Opus Dei).

Naśladować doświadczenie Kościoła w tych kwestiach, w celu zagwarantowania wolności zainteresowanego i rozpoznania, czy posiada on konieczne warunki osobiste, wstąpienie do Prałatury odbywa się zgodnie ze stopniową procedurą, która jest przedstawiona poniżej.

5. Aby wstąpić do Prałatury, przede wszystkim konieczna jest prośba o przyjęcie. Pod uwagę brane są tylko pisemne prośby zaaprobowane przez dyrektora (albo w zależności od sytuacji panią dyrektor) odpowiedniego ośrodka Opus Dei, skierowane do właściwego ordynariusza Prałatury (do Prałata albo do wikariusza regionalnego). Prośba ta oznacza pozytywną odpowiedź na Boże wezwanie. Dlatego, poczynawszy od tej chwili, zainteresowany jest uważany za wiernego Prałatury i stara się jak taki zachowywać, chociaż nie zawarł

jeszcze żadnego zobowiązania o charakterze prawnym. Po upływie sześciu miesięcy od daty złożenia podania wikariusz regionalny może udzielić zgody na przyjęcie.

Zanim to nastąpi, Prałatura upewnia się, że zainteresowany postępuje z całkowitą swobodą. Poza tym należy wyraźnie stwierdzić, że zrozumiał, iż powołanie do Opus Dei ma charakter świecki, właściwy dla zwykłych wiernych, bez zmiany stanu, i że poszukiwanie świętości niesie ze sobą w Opus Dei zobowiązanie do poważnej pracy, która zapewnia własne utrzymanie i pozwala przyczyniać się do podtrzymywania dzieł apostolskich.

Po przyjęciu musi minąć rok, zanim wikariusz regionalny zgodzi się na inkorporację do Prałatury (która na początku ma tylko charakter tymczasowy). W związku z tym, od chwili kiedy zainteresowany prosi o

przyjęcie do Opus Dei, do chwili kiedy rzeczywiście znajdzie się pod jurysdykcją Prałata, mija przynajmniej półtora roku.

6. W chwili, w której wierny prosi o przyjęcie do Prałatury, wykonuje krok o wielkim znaczeniu w jego życiu osobistym, ponieważ odpowiada pozytywnie na to, o czym jest przekonany, że jest wolą Bożą. Jego prośba oznacza przyjęcie moralnego obowiązku wierności własnemu powołaniu, który z jego strony zanika tylko w przypadku, kiedy zainteresowany uważa w sumieniu, że w rzeczywistości nie była to wola Boża. To znaczy, że kiedy ktoś prosi o przyjęcie do Opus Dei, odpowiada na wezwanie na zawsze, ale obowiązek wierności istnieje tylko wobec Boga, bez zaciągania jakiejkolwiek więzi z Prałaturą. Natomiast od złożenia podania do przyjęcia do Opus Dei wierny, który istotnie żyje jak

członek Opus Dei, ma prawo otrzymywać ze strony Prałatury opiekę duszpasterską i odpowiednią formację, żeby wypełniać swój zamiar (natomiast w takim stopniu, w jakim to robi, musi się, logicznie rzecz biorąc, w analogiczny sposób podporządkować jak każdy inny wierny swojej diecezji albo innej instytucji, systemowi Prałatury).

7. Pierwsza inkorporacja — nazywana w Statutach „oblacją” — której można dokonać dopiero po roku od chwili przyjęcia, ma charakter tymczasowy, z tych samych powodów związanych z zagwarantowaniem wolności i zdatności zainteresowanego. Inkorporacja ta jest ważna do kolejnego 19 marca (data wybrana na cześć Świętego Józefa) i musi być corocznie odnawiana. Dla jej odnowienia – które musi się dokonać 19 marca – potrzebne jest pozwolenie wikariusza (którego

istnienie się domniemuje).

Wystarczy wewnętrzny akt woli odnowienia inkorporacji i powiadomienia za pośrednictwem lokalnego dyrektora, że zostało to dokonane.

Do obłacji wymaga się pełnoletności kanonicznej (osiemnaście lat). W związku z tym podanie o przyjęcie można złożyć od momentu ukończenia szesnastu i pół roku. Do osiemnastego roku życia nie można złożyć takiego podania bez wyraźnej zgody rodziców.

8. Po pięciu latach czasowej inkorporacji wikariusz regionalny (z potwierdzeniem Prałata) może udzielić definitywnej inkorporacji, zwanej „wiernością”.

Definitywny charakter więzi komunii z Prałaturą materializuje pragnienie wyrażone od początku i określa je prawnie. Święty Josemaría Escrivá przewidział, że przed dokonaniem

wierności, wierny oświadczy wprost w obecności dwóch świadków, że zobowiązuje się przez wzgląd na swoją uczciwość chrześcijanina do pewnych zobowiązań, zawartych już w obowiązku wierności powołaniu, które mają szczególne znaczenie dla Opus Dei; a konkretnie do obrony duchowej, moralnej i prawnej Dzieła; do pomocy dyrektorom poprzez braterskie upomnienie; do starania się o bycie jeszcze wierniejszym nauce Kościoła i duchowi Dzieła, poprzez formowanie prawego sumienia przez proszenie o radę, kiedy jest taka potrzeba i postępowanie zawsze z pełną osobistą wolnością i odpowiedzialnością.

Wierni, którzy zostali inkorporowani jako numerariusze i przyłączeni, zwykle noszą obrączkę symbolizującą tę więź wierności (tak samo jak używa się obrączek w innych środowiskach, nawet

cywilnych, jak, na przykład, dzieje się z obrączkami uniwersyteckimi w niektórych krajach). Naturalnie można jej nie nosić, jeżeli jest to dziwne w środowisku, w którym się żyje, ponieważ nie jest to coś istotnego, a jeżeli obrączka zostanie zagubiona, nie zakłada się nowej.

Po definitywnej inkorporacji istnieje zwyczaj odnawiania jej często wewnętrznie z pobożności, przede wszystkim 19 marca, chociaż oczywiście nie ma to już żadnego znaczenia prawnego.

9. Chociaż jest wielu wiernych, którzy, nie należąc do Opus Dei, współpracują w apostolskich zadaniach i korzystają z działalności Dzieła, przynależność do Prałatury niesie ze sobą zobowiązanie prawne, poprzez które ma się obowiązek sprawiedliwości polegający na współpracy z posłannictwem Prałatury. Dlatego przed oblacją

numerariusze i przyłączeni zrzekają się korzystania ze swoich dóbr materialnych i ich użytkowania na rzecz kogo chcą – to znaczy, niekoniecznie na rzecz osób mających coś wspólnego z Opus Dei – w takim celu, żeby ich gotowość do zadań Dzieła nie doznała uszczerbku z powodu opieki nad majątkiem. Tak samo, przed dokonaniem wierności sporządza się testament, żeby być wolnym od tego obowiązku. Nic nie stoi na przeszkodzie, żeby swobodnie zmieniać te postanowienia, jeżeli wskazują na to okoliczności.

10. Kapłani inkardynowani do różnych diecezji nie mogą należeć do Prałatury. Mogą natomiast wstąpić do Opus Dei za pośrednictwem Kapłańskiego Stowarzyszenia Świętego Krzyża, pozostającego w stosunku do Prałatury jej własnym i wewnętrznym stowarzyszeniem kapłańskim. Numerariusze i przyłączeni, którzy przyjmują

święcenia, są *ipso iure* członkami Kapłańskiego Stowarzyszenia Świętego Krzyża, diakoni lub kapłani inkardynowani do innych okręgów kościelnych, zapisują się do Stowarzyszenia w analogiczny sposób jak robią to świeccy w przypadku Prałatury, w takim znaczeniu, że przestrzegają tych samych norm, *congrua congruis referendo*, w odniesieniu do oświadczenia zainteresowanego i przedstawiciela Stowarzyszenia, terminów, i tak dalej. Jako że Stowarzyszenie jest nierozłącznie związane z Prałaturą, z którą stanowi *aliquid unum*, duchowny, który jest zapisany do Kapłańskiego Stowarzyszenia Świętego Krzyża, staje się w pełni członkiem Opus Dei, chociaż w żaden sposób nie znajduje się pod władzą jurysdykcji Prałata.

Eduardo Baura

Kwiecień 2010

Bibliografia podstawowa

Statuty Prałatury Świętego Krzyża i Opus Dei, 17-27 i 59-66

A. Viana, *Introducción al estudio de las prelaturas*, Eunsa, Pampeluna 2006, ss. 99-101

A. de Fuenmayor – V. Gómez-Iglesias – J.L. Illanes, *El itinerario jurídico del Opus Dei. Historia y defensa de un carisma*, Eunsa, Pampeluna 1989, ss. 469-474

F. Ocáriz, *La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia*, w: P. Rodríguez – F. Ocáriz – J.L. Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia. Introducción eclesiológica a la vida y el espíritu del Opus Dei*, Rialp, Madryt 1993, ss. 135-198

© ISSRA, 2010

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/35-jak-wstapic-do-opus-dei/](https://opusdei.org/pl-pl/article/35-jak-wstapic-do-opus-dei/)
(15-03-2026)